

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

11. december 2003 *

I sag T-56/99,

Marlines SA, Monrovia (Liberia), ved advokat D.G. Papatheofanous, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Triantafyllou og R. Lyal, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/271/EF af 9. december 1998 vedrørende en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/34.466 — Græske færger) (EFT 1999 L 109, s. 24),

* Processprog: græsk

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh,
justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. juli 2002,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Marlines SA, er et færageselskab, som transporterer passagerer og biler mellem den græske havn Patras og den italienske havn Ancona.
- 2 Efter en klage indgivet af en borger, hvorefter færageselskabernes priser på ruterne mellem Grækenland og Italien lå meget tæt op ad hinanden, foretog Kommissionen med hjemmel i artikel 18, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 4056/86 af 22. december 1986 om fastsættelse af de nærmere retningslinjer for anvendelsen

af traktatens artikel 85 og 86 på søtransport (EFT L 378, s. 4) kontrolundersøgelser i seks færgeselskabers kontorer, nemlig fem i Grækenland og en i Italien.

- 3 Ved beslutning af 21. februar 1997 indledte Kommissionen en formel procedure med fremsendelse af en klagepunktsmeddelelse til ni selskaber, som sejler på ruterne mellem Grækenland og Italien, heriblandt sagsøgeren.
- 4 Den 9. december 1998 vedtog Kommissionen beslutning 1999/271/EF vedrørende en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/34.466 — Græske færges) (EFT 1999 L 109, s. 24, herefter »beslutningen«).
- 5 Beslutningen indeholder følgende bestemmelser:

»Artikel 1

1. Minoan Lines, Anek Lines, Karageorgis Lines, Marlines SA og Strintzis Lines har overtrådt EF-traktatens artikel 85, stk. 1, ved at aftale de priser, der skulle anvendes for roll-on-roll-off-færgetransport mellem Patras og Ancona.

Disse overtrædelser varede i følgende tidsrum:

- a) for Minoan Lines og Strintzis Lines i tidsrummet fra den 18. juli 1987 og indtil juli 1994;

- b) for Karageorgis Lines i tidsrummet fra den 18. juli 1987 til den 27. december 1992;
- c) for Marlines SA i tidsrummet fra den 18. juli 1987 til den 8. december 1989;
- d) for Anek Lines i tidsrummet fra den 6. juli 1989 og indtil juli 1994.

2. Minoan Lines, Anek Lines, Karageorgis Lines, Adriatica di Navigazione SpA, Ventouris Group Enterprises SA og Strintzis Lines har overtrådt EF-traktatens artikel 85, stk. 1, ved at aftale de takstniveauer, der skulle anvendes for lastbiler på ruterne fra Patras til Bari og Brindisi.

Disse overtrædelser varede i følgende tidsrum:

- a) for Minoan Lines, Ventouris Group Enterprises SA og Strintzis Lines i tidsrummet fra den 8. december 1989 og indtil juli 1994;
- b) for Karageorgis Lines i tidsrummet fra den 8. december 1989 til den 27. december 1992;
- c) for Anek Lines i tidsrummet fra den 8. december 1987 og indtil juli 1994

- d) for Adriatica di Navigazione SpA i tidsrummet fra den 30. oktober 1990 og indtil juli 1994.

Artikel 2

For de i artikel 1 omhandlede overtrædelser pålægges de nedennævnte virksomheder følgende bøder:

- Minoan Lines, en bøde på 3,26 mio. ECU,

- Strintzis Lines, en bøde på 1,5 mio. ECU,

- Anek Lines, en bøde på 1,11 mio. ECU,

- Marlines SA, en bøde på 0,26 mio. ECU,

- Karageorgis Lines, en bøde på 1 mio. ECU,

- Ventouris Group Enterprises SA, en bøde på 1,01 mio. ECU,

— Adriatica di Navigazione SpA, en bøde på 0,98 mio. ECU.

[...]«

- 6 Beslutningen er rettet til syv virksomheder: Minoan Lines, Heraklion, Kreta (Grækenland) (herefter »Minoan«), Strintzis Lines, Piræus (Grækenland) (herefter »Strintzis«), Anek Lines, Chania, Kreta (Grækenland) (herefter »Anek«), Marlines SA, Piræus (Grækenland) (herefter »sagsøgeren«), Karageorgis Lines, Piræus (Grækenland) (herefter »Karageorgis«), Ventouris Group Enterprises SA, Piræus (Grækenland) (herefter »Ventouris Ferries«), og Adriatica di Navigazione SpA, Venedig (Italien) (herefter »Adriatica«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. februar 1999 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen.
- 8 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren indgivet begæring om udsættelse af gennemførelse af beslutningen. Ved Rettens præsidents kendelse af 21. juni 1999 blev denne begæring ikke taget til følge, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.
- 9 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet Kommissionen om skriftligt at besvare et spørgsmål og fremlægge nogle dokumenter. Kommissionen har efterkommet disse anmodninger inden for den fastsatte frist.

- 10 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål for Retten i retsmødet den 2. juli 2002.
- 11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Sagen antages til realitetsbehandling.
  - Beslutningen annulleres.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 12 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse i det hele.
  - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 13 Sagsøgeren har til støtte for sin annullationspåstand påberåbt sig et enkelt anbringende, nemlig at der er sket fejl ved bedømmelsen af de faktiske omstændigheder som følge af en fejlagtig bedømmelse af de dokumenter, som Kommissionen har lagt til grund som bevis for sagsøgernes deltagelse i den i beslutningen omhandlede aftale.

Parternes argumenter

- 14 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet aldrig har ønsket at deltage i prisdrøftelser med de andre selskaber, som sejler på ruten Patras-Ancona, og påstår, at dette ikke har været tilfældet. Sagsøgeren har tilføjet, at det i betragtning af dets størrelse og markedsandel, som sammenligningsvis er meget begrænset, ikke stod i selskabets magt at indgå prisaftaler med sine konkurrenter. Desuden har sagsøgeren henvist til, at selskabet ikke havde eget fartøj, og anført, at det aldrig har været bemyndiget til at indgå sådanne aftaler af de redere, hvis fartøjer det administrerede.
- 15 Sagsøgeren har nærmere bestemt anført, at selskabet i løbet af den pågældende periode (1987-1989) vedtog sin egen forretningspolitik, som var forskellig fra de øvrige færgeselskabers. I 1987 tilbød sagsøgeren således 50% i rabat, mens rabatten i 1988 og 1989 var på henholdsvis 10% og 5%. Sagsøgeren har påpeget, at disse rabatter fremgik tydeligt af de reklamebrochurer, som hvert år i oktober blev uddelt til de europæiske rejsebureauer.
- 16 Sagsøgeren har dernæst anført, at selskabet aldrig har fremsendt dokumenter til de øvrige selskaber med henblik på anerkendelse af disses holdning hvad angår priser, og kritiserer Kommissionen for udelukkende at have baseret sin vurdering på et meget lille antal dokumenter, som sagsøgeren fik tilsendt via fax fra de øvrige selskaber, uden at være i besiddelse af noget bevis for, at sagsøgeren indvilgede i at indgå en aftale. Sagsøgeren har herved påpeget, at Kommissionen til trods for, at denne har gennemført en tilbundsgående kontrol, ikke har fundet nogen dokumenter afsendt af sagsøgeren. Den blotte omstændighed, at sagsøgeren har modtaget et vist antal telexer afsendt fra andre selskaber, er imidlertid ikke tilstrækkeligt til at bevise, at sagsøgeren har deltaget i eventuelle prisaftaler og dette så meget desto mere som der blandt alle transport- og erhvervsdrivende selskaber findes en fast praksis om udveksling af informationer vedrørende priser eller salgs- og transportvilkår. Endelig ignorerede sagsøgeren fuldstændigt de modtagne skrivelser og faxer.

- 17 Sagsøgeren har sluttelig fremhævet, at det ikke ud fra sagens oplysninger kan godtgøres, at sagsøgeren havde til hensigt at samarbejde med de øvrige færageselskaber på markedet.
- 18 Kommissionen har bestridt rigtigheden af dette eneste anbringende og anført, at de beviser, som har gjort det muligt for denne at konkludere, at sagsøgeren deltog i aftalen, nævnes detaljeret i beslutningen. Det drejer sig om otte dokumenter, som i perioden fra den 15. marts 1989 til den 22. september 1989 blev udvekslet mellem de selskaber, der deltog i aftalen. De dokumenter, som gøres gældende mod sagsøgeren, er for størstedelens vedkommende telexer og skrivelser fremsendt til denne.
- 19 Kommissionen har desuden forkastet argumentet om, at sagsøgeren aldrig har deltaget i møder eller fremsendt noget som helst dokument, som beviser, at selskabet accepterede og deltog i en prisaftale vedrørende roll-on-roll-off færgetransport mellem Patras og Ancona, for eftersom en aftale ikke nødvendigvis behøver at opfylde særlige formkrav for at være i strid med EF-traktatens artikel 85, stk. 1, (nu artikel 81, stk. 1, EF), udgør fremsendelsen af aftalen til parterne og den stiltiende accept af denne omstændighed, som beviser, at der foreligger en aftale, som strider mod traktatens artikel 85 (Domstolens dom af 11.1.1990, sag C-277/87, Sandoz prodotti farmaceutici mod Kommissionen, Sml. I, s. 45). Kommissionen har tilføjet, at selv en stiltiende accept, når der ikke foreligger nogen som helst afstandtagen, kan anses for en accept og en deltagelse i en ulovlig aftale (Rettens dom af 6.4.1995, sag T-141/89, Tréfileurope mod Kommissionen, Sml. II, s. 791, præmis 85) og at Kommissionen kan lægge korrespondancen mellem udenforstående parter til grund som bevis for en virksomheds adfærd (Domstolens dom af 16.12.1975, forenede sager 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 og 117/73, Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1663, præmis 164).

Rettens bemærkninger

- 20 Det fremgår af fast retspraksis, at det er tilstrækkeligt til, at der er tale om en aftale i henhold til traktatens artikel 85, stk. 1, at de pågældende virksomheder har givet

udtryk for deres fælles vilje til at indrette deres adfærd på markedet på en bestemt måde (jf. Domstolens dom af 15.7.1970, sag 41/69, Chemiefarma mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 107, org. ref.: Rec. s. 661, præmis 112; af 29.10.1980, forenede sager 209/78-215/78 og 218/78, Van Landewyck m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3125, præmis 86, og af 8.7.1999, sag C-49/92 P, Kommissionen mod Anic Partecipazioni, Sml. I, s. 4125, præmis 130; Rettens dom i sagen Tréfileurope mod Kommissionen, præmis 95, og af 15.3.2000, forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95 — T-32/95, T-34/95 — T-39/95, T-42/95 — T-46/95, T-48/95, T-50/95 — T-65/95, T-68/95 — T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 491, præmis 958).

- 21 En sådan aftale skal ikke nødvendigvis opfylde særlige skriftlige eller mundtlige formkrav eller være styret af bestemte regler. Fremsendelsen af en aftale til parterne og den stiltiende accept af denne er tilstrækkeligt til at bevise, at der foreligger en aftale, som strider mod traktatens artikel 85 (jf. i denne retning dommen i sagen Sandoz prodotti farmaceutici mod Kommissionen, præmis 11). Selv en stiltiende accept af en aftale kan således i mangel af enhver form for afstandtagen anses for en accept og en deltagelse i en ulovlig aftale (jf. i denne retning dommen i sagen Tréfileurope mod Kommissionen, præmis 85).
- 22 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen ifølge beslutningens artikel 1 anset det for godtgjort, at sagsøgeren har overtrådt traktatens artikel 85, stk. 1, ved i tidsrummet fra den 18. juli 1987 til den 8. december 1989 med andre selskaber at have aftalt de priser, der skulle anvendes for roll-on-roll-off-færgetransport mellem Patras og Ancona.
- 23 Ifølge Kommissionen fremgår beviset for sagsøgerens deltagelse i aftalen i perioden 1987-1989 og dennes udtrykkelige eller stiltiende indvilligelse i de pågældende aftaler af telex af 15. marts 1989, af fax af 12. juni 1989 og af telefax 20. juni 1989 (to telexer), af 22. juni 1989 (to telexer), af 30. juni 1989, af 6. juli 1989, af 14. juli 1989, af 17. juli 1989 og af 22. september 1989. Som anført i beslutningen (betragtning 118) nævnes sagsøgeren sidste gang i bevismaterialet i en telex fra Anek til sagsøgeren af 22. september 1989. Der foreligger intet bevis for, at sagsøgeren deltog i andre konsultationer med andre rederier, ligesom der heller ikke findes afgørende bevis for, at sagsøgeren senere deltog i det i beslutningen omhandlede kartel.

- 24 Sagsøgeren har anført, at de dokumenter, som Kommissionen har lagt til grund, ikke er tilstrækkelige til at godtgøre, at sagsøgeren deltog i aftalen.

1) Undersøgelse af de beviser, som Kommissionen har lagt til grund

a) Telexen af 15. marts 1989 (betragtning 9-12 til beslutningen)

- 25 Det drejer sig om en telex, som Minoan den 15. marts 1989 sendte til Anek, og som har følgende ordlyd:

»Vi beklager at måtte konstatere, at det på grund af Deres afvisning af på nuværende tidspunkt at acceptere de forslag, vi fremsatte i vores tidligere telex ref. nr. 281 af 27. februar 1989, ikke er muligt for os at indgå en mere generel aftale, som ville være yderst fordelagtig for vore virksomheder [...].

Vi henviser naturligvis i denne forbindelse til Deres afvisning af at acceptere vores forslag vedrørende udarbejdelse af en fælles prispolitik for ruten Patras-Ancora og anmoder Dem om at overveje nedenstående argumenter, som er vort svar på Deres udtalelser om, at De ikke kan acceptere 1989-pristabellen for lastbiler og heller ikke for øjeblikket træffe afgørelse om en prispolitik for 1990 (afsnit 3 og 4 i Deres nyligt afsendte telex).

1. Vi mener ikke, at aftaler, som De eventuelt har indgået med transportfirmaer og vognmænd, forhindrer Dem i at acceptere den pristabel, som allerede gælder for 1989 for så vidt angår lastbiler, hvilket skyldes, at lang erfaring fra vore

respektive virksomheder har overbevist os om, at denne type aftaler, såfremt de rent faktisk indgås, ikke kendetegnes hverken ved deres varighed eller ved, at de overholdes, især ikke af vognmændene [...]

Endvidere er De sikkert ikke uvidende om, at samtlige rederier, som sejler på ruten Patras-Ancora, i løbet af de sidste tre måneder i fællesskab er blevet enige om at foretage to prisjusteringer for lastbiler på i alt 40%, uden at dette gav anledning til besvær eller problemer med de deltagende vognmænd.

2. Det er helt igennem muligt på nuværende tidspunkt at fastsætte en prispolitik for 1990, uden at Deres virksomhed behøver at finde denne fremgangsmåde uhensigtsmæssig, hvilket begrundes i følgende forhold:

- a) Indtil vi når frem til en eventuel aftale med de øvrige rederier, som sejler på ruten, har Deres færger i overensstemmelse med Deres program allerede påbegyndt deres sejlads.
- b) Prispolitikken for 1988, som blev fastlagt efter aftale med de øvrige berørte parter, blev vedtaget den 18. juli 1987, således som det er sædvanlig praksis.
- c) Vores udenlandske samarbejdspartnere modtager altid underretning om vores prispolitik i løbet af den forudgående sommer, og det er kun brochurerne på fransk og italiensk, som — på grund af disse markeders særegenhed — udgives hen imod vinteren.

Afslutningsvis tillader vi os at håbe, at det vil være muligt for Dem at revidere Deres holdning, som De for nyligt har meddelt os, og det ville glæde os, såfremt vi ved ovenstående synspunkter har bidraget hertil.«

- 26 Det bemærkes, at dette dokument klart viser, at Minoan forsøgte at overtale Anek til at tilslutte sig en fælles prispolitik for transportydelse, en aftale, som i alt fald siden den 18. juli 1987 blev fulgt af de rederier, som sejlede på ruten Patras-Ancona.
- 27 Sagsøgeren har påpeget, at Kommissionen, for så vidt som denne telex ikke indeholder nogen henvisning til sagsøgeren, men blot en generel hentydning til »de øvrige berørte parter«, ikke udelukkende på baggrund af, at sagsøgeren sejlede på den samme rute, kan udlede, at denne generelle henvisning »åbenbart« indbefatter sagsøgeren.
- 28 For så vidt som sagsøgeren ikke udtrykkeligt er nævnt i dokumentet, beviser dette naturligvis ikke i sig selv, at sagsøgeren siden 1987 deltog i aftalen. Imidlertid erindres om, at bevismidlerne ikke skal bedømmes isoleret, men som et hele (Domstolens dom af 14.7.1972, sag 48/69, ICI mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 151; org.ref.: Rec. s. 619, præmis 68; Rettens dom af 11.3.1999, sag T-141/94, Thyssen Stahl mod Kommissionen, Sml. II, s. 347, præmis 175, og dommen i sagen Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, præmis 2062). Det bemærkes, at de handlinger, som blev foretaget af de rederier, som sejler på ruten Patras-Ancona, og som er beskrevet i telexen af 15. marts 1989, ikke i det foreliggende tilfælde udgør et isoleret tilfælde, men indgår i en helhed af handlinger, hvortil andre senere dokumenter, som sagsøgeren ikke bestrider at have modtaget, og som undersøges nedenfor, henviser.

b) Faxen af 12. juni 1989 (betragtning 14 til beslutningen)

- 29 Det drejer sig om en fax, som Strintzis den 12. juni 1989 fremsendte til Anek, Karageorgis, Minoan og sagsøgeren. Strintzis skrev som følger: »Vedlagt fremsendes pristabellen for 1990 for ruten Patras-Igoumenitsa-Korfu-Ancona. Priserne er beregnet under hensyn til de nyligt udvekslede telexer og i henhold til vores aftale om, at det er nødvendigt for vores virksomheder at følge en fælles prispolitik.« Som fremhævet i betragtning 14 til beslutningen, indeholder faxen priser og rabatter vedrørende transport af passagerer og køretøjer samt havneafgifter angivet i græske drakmer og i ti andre valutaer.
- 30 Eftersom sagsøgeren var adressat for faxen og ikke bestrider at have modtaget denne, kunne Kommissionen i mangel af indicier for, at sagsøgeren tog afstand fra aftalens genstand, med føje antage, at dette dokument udgjorde beviset for sagsøgerens deltagelse i aftalen på datoen for faxen, dvs. den 12. juni 1989. Under de foreliggende omstændigheder og henset til det store antal direkte og samstemmende skriftlige beviser for, at sagsøgeren deltog i den ovenfor undersøgte aftale, kan sagsøgeren ikke påberåbe sig, at selskabet ikke bekræftede modtagelsen af dette dokument, skønt afsenderen heraf udtrykkeligt anmodede om at modtage en sådan bekræftelse. Selv en stiltiende accept af en aftale kan således i mangel af enhver form for afstandtagen anses for en accept og en deltagelse i en ulovlig aftale (jf. i denne retning dommen i sagen Tréfileurope mod Kommissionen, præmis 85).

c) De to telexer af 20. juni 1989 og de to telexer af 22. juni 1989

- 31 Det drejer sig for det første om telex med referencenummer D1193/PS/AE, som Minoan den 20. juni 1989 fremsendte til Karageorgis, Strintzis og sagsøgeren med henblik på at underrette disse om de pr. 1. januar til 31. december 1990 gældende priser for passagerer og køretøjer af enhver slags. Minoan anførte i telexen

følgende: »Vi gentager hermed de standpunkter, som vi mundtligt har meddelt Dem vedrørende en fælles pristabel for passagerer samt køretøjer af enhver slags på ruten Patras-Igoumenitsa-Korfu-Ancona«. Denne telex var vedlagt som bilag til en telex, som Minoan den 22. juni 1989 fremsendte til Anek, og hvori Minoan anførte følgende: »Vi fremsender vedlagt den telex, som vi har fremsendt til de øvrige virksomheder og som er i overensstemmelse med det, vi dags dato har meddelt Dem. Telexen indeholder det svar, som De mundtligt har meddelt os.«

- 32) Dernæst drejer det sig om en telex med referencenummer D1194/PS/AB, som Minoan ligeledes den 20. juni 1989 fremsendte til Karageorgis, Strintzis og sagsøgeren, og hvori Minoan foreslog med virkning fra mandag den 26. juni 1989 at anvende en pristabel, som var identisk med den af Anek bekendtgjorte, samt præciserede de nye priser, som var gældende for alle kategorier af køretøjer under hensyntagen til en lang række særlige forhold vedrørende de parametre, som var indeholdt i eller ikke indeholdt i de meddelte pristabeller, såsom kahyt og måltider til førerne, udgifter til tredjemand, såsom agenter og arbejdskraften i Patras. Denne telex var vedlagt som Minoan den 22. juni 1989 fremsendte til Anek, og hvori Minoan anførte: »Til Deres orientering og for at undgå enhver misforståelse fremsendes vedlagt de priser for lastbiler, som træder i kraft den 26. juni 1989«.

d) Telexen af 30. juni 1989

- 33) Der er tale om en telex, som Minoan den 30. juni 1989 fremsendte til Karageorgis, Strintzis og sagsøgeren, og hvori Minoan under henvisning til sin tidligere telex af 20. juni 1989 med referencenummer D1193/PS/AE anførte: »I henhold til den i overskriften nævnte telex af 20. juni 1989 skulle Anek have svaret vore fire virksomheder onsdag den 28. juni 1989«. Eftersom Anek endnu ikke havde svaret foreslog Minoan modtagerne af denne telex, og dermed sagsøgeren, »i henhold til vore faglige forpligtelser, at fremsende pristabellen, under hensyn til de principper, som vi har aftalt. Vi håber, at Anek, når virksomheden ønsker det, følger en politik, der er lige så fornuftig som vores. I tilfælde af, at virksomheden Anek bekendtgør en fremtidig pristabel, som er forskellig fra den foreslåede, står det

enhver af vore virksomheder frit for at offentliggøre egne priser i forbindelse med trykningen af virksomhedens katalog. Såfremt De ikke er enig i det ovenfor anførte, foreslår vi, at vore virksomheder ikke længere er direkte bundet af ovennævnte aftaler og at hver virksomhed herefter handler, som den finder hensigtsmæssigt. [...] Vi anmoder Dem venligst om at svare tilbage senest mandag den 3. juli, da virksomheden Minoan er forpligtet til at meddele sine pristabeller for 1990 onsdag den 5. juli 1989«.

34 Eftersom sagsøgeren var adressat for disse dokumenter og ikke bestrider at have modtaget disse, kunne Kommissionen i mangel af indicier for, at sagsøgeren tog afstand fra aftalens genstand, med føje antage, at nævnte dokumenter udgjorde beviser for sagsøgerens deltagelse i aftalen i juni 1989.

35 Det bemærkes, at Minoan i telexen af 30. juni 1989 henviser til »fire virksomheder«. Som påpeget af Kommissionen viser denne ordlyd, at sagsøgeren i juni 1989 stadig deltog i aftalen. Den udtrykkelige angivelse af, at hvert selskab i tilfælde af uenighed igen var frit stillet og frit kunne offentliggøre egne priser, viser det engagement, som sagsøgerne og de øvrige selskaber indtil da (den 30. juni 1989) var bundet af, og som pålagde dem en fælles prispolitik med en på forhånd fastlagt differencemargen. Under disse omstændigheder og eftersom der ikke foreligger nogen form for afstandtagen, og under hensyn til, at sagsøgeren fortsatte med at modtage identiske telexer, således som det fremgår af det efterfølgende, kan sagsøgeren ikke gøre gældende, at det forhold, at Kommissionen ikke er i besiddelse af en kopi af dennes svar til Minoan — skønt Minoan havde anmodet adressaterne for telexerne om i tilfælde af uenighed at underrette selskabet — kan ændre ved førnævnte konklusion.

e) Telexen af 6. juli 1989 (betragtning 13 til beslutningen)

36 Der er tale om en telex, som Anek den 6. juli 1989 fremsendte til Minoan, og som blev fremsendt til orientering til Karageorgis, Strintzis og sagsøgeren. I telexen

anførte Anek: »Som svar på Deres telex kan vi oplyse følgende: Vi er indforstået med, at de fem selskaber fastsætter en ensartet pris for passagerer på ruten Patras-Ancona [...].«

- 37 Det fremgår af dette dokument, at Anek betragtede sagsøgeren som et af de »fem selskaber«, der deltog i aftalen. Den sammenhæng, hvori telexen indgår, efterlader ingen tvivl om, at sagsøgeren deltog i denne, for så vidt som de fire selskaber, der er adressater for telexen, er de samme selskaber som de i den tidligere telex af 30. juni nævnte, dvs. de selskaber, der besluttede at iværksætte aftalen uden Anek.

f) Telexen af 14. juli 1989

- 38 Det drejer sig om en telex af 14. juli 1989, som Anek fremsendte til Strintzis og hvoraf der blev fremsendt kopi til orientering til Karageorgis, Minoan og sagsøgeren. I denne telex bekræftede Anek over for de fire øvrige selskaber sin indforståelse med »de foreslåede priser for ruten Patras-Igoumenitsa-Korfu-Ancona, i henhold til [disses] beslutning vedrørende den fælles prispolitik«.

g) Telexen af 17. juli 1989 og telexen af 22. september 1989

- 39 Der er tale dels om en telex, som Strintzis den 17. juli 1989 fremsendte til Anek, Karageorgis, sagsøgeren og Minoan, dels om en telex, som Anek den 22. september 1989 fremsendte til Strintzis, Karageorgis, sagsøgeren og Minoan. Begge telexer drejer sig hovedsageligt om det hensigtsmæssige i på en eller anden måde at ændre aftalen vedrørende pristabellerne for 1990, således at »terrængående« køretøjer ikke omfattes af kategori 4 (campingvogne etc.), men af kategorien for køretøjer med en længde på mere end 4,25 m.

- 40 Disse dokumenter viser, at Anek betragtede sagsøgeren som et af de selskaber, der deltog i aftalen på det tidspunkt, hvor dokumenterne blev fremsendt.
- 41 Det er således klart, at ophavsmændene til de nævnte dokumenter på det pågældende tidspunkt antog, at pristabellerne eksisterede mellem de »fem selskaber« siden 1987, og at sagsøgeren deltog frivilligt deri. Da sagsøgeren erkender, at det har modtaget forskellige dokumenter, som var adresseret til det, således at sagsøgeren vidste, at kartellet eksisterede, og da sagsøgeren ikke har foretaget sig noget, for at bringe ophavsmændene ud af deres vildfarelse, må det konstateres, at sagsøgeren nøjedes med at lade ophavsmændene forstå, at deres antagelse var velbegrundet. På baggrund af ovenstående må det fastslås, dels at Kommissionen har ført tilstrækkeligt bevis for eksistensen af en aftale vedrørende de priser, der skulle anvendes for roll-on-roll-off færgetransport mellem Patras og Ancona i tidsrummet fra juli 1987 til december 1989, dels at de ovenfor undersøgte dokumenter er tilstrækkelige til at godtgøre, at sagsøgeren deltog i denne aftale i hvert fald mellem juni og december 1989.

2) Beviset for sagsøgerens deltagelse i aftalen forud for 1989

- 42 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen fejlagtigt har baseret sig på telexen af 15. marts 1989 med henblik på at godtgøre, at sagsøgeren siden juli 1987 deltog i aftalen, for så vidt som ophavsmanden til denne telex hverken har angivet identiteten på eller antallet af »de øvrige berørte parter«, som denne hentydede til med henvisningen til »samtlige rederier, som sejler på ruten Patras-Ancona« og i sætningen »Prispolitikken for 1998, som blev fastlagt efter fælles aftale med de øvrige berørte parter, blev vedtaget den 18. juli 1987, således som det er sædvanlig praksis«.
- 43 For så vidt som det er fastslået, at Kommissionen i tilstrækkelig grad har godtgjort eksistensen af den i denne telex omhandlede aftale, og at sagsøgeren deltog i aftalen i 1989, må det imidlertid konkluderes, at Kommissionen ved at fortolke

dette dokument i sin sammenhæng og i lyset af de øvrige foreliggende beviser kunne antage, at sagsøgeren var en af de virksomheder, som ophavsmanden til telexen af 15. marts 1989 i generelle vendinger henviste til.

- 44 Kommissionen kunne antage, at den generelle henvisning til »de øvrige berørte parter«, dvs. til alle dem, som havde en forretningsmæssig interesse i fastsættelsen af ensartede priser på markedet for roll-on-roll-off-færgetrafik mellem Grækenland og Italien, indbefattede sagsøgeren. Selvom sagsøgerens navn ikke udtrykkeligt er anført i telexen af 15. marts 1989 er det ubestridt, at sagsøgeren på tidspunktet for de faktiske omstændigheder var et af de færgeselskaber, som drev roll-on-roll-off-færgetrafik på ruten Patras-Ancona. Det bemærkes herved, at de virksomheder, der er omhandlet i de ovenfor undersøgte dokumenter, heriblandt sagsøgeren, på tidspunktet for de faktiske omstændigheder varetog stort set al trafik mellem Patras og Ancona, således som det fremgår af beslutningens sjette betragtning.
- 45 Sagsøgeren er ikke i det foreliggende tilfælde fremkommet med hverken andre mulige forklaringer på de i telexen af 15. marts 1989 indeholdte citater eller beviser eller indicier til støtte for, at afsenderen af telexen ikke hentydede til sagsøgeren, når denne henviste til de rederier, som sejlede på ruten Patras-Ancora, og til de øvrige berørte parter.
- 46 Under disse omstændigheder kan den omstændighed, at sagsøgeren ikke er adressat for telexen af 15. marts 1989, ikke fratage dette dokument beviskraft, da Kommissionen kan lægge korrespondancen mellem udenforstående parter til grund som bevis for en virksomheds, herunder sagsøgerens, adfærd (jf. i denne retning dommen i sagen Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen, præmis 164). Endelig er den omstændighed, at en virksomhed ikke er nævnt i et dokument, ikke bevis for virksomhedens manglende deltagelse i en aftale, når denne er bevist og bestyrket af andre dokumenter, og når den manglende nævnelser ikke kan kaste et andet lys over de dokumentbeviser, som Kommissionen har benyttet med henblik på at godtgøre virksomhedens deltagelse i aftalen (jf. i denne retning dommen i sagen Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, præmis 1390 og 1391).

- 47 Det må herefter fastslås, at Kommissionen kunne anlægge den vurdering, at udtalelserne fra adressaten af telexen blandt andre virksomheder sigtede til sagsøgeren, og at disse udtalelser altså afslørede dels tidspunktet for, hvornår sagsøgeren begyndte med at deltage i den ulovlige aftale, i alt fald fra den 18. juli 1987, dels at sagsøgeren deltog i hele 1988.
- 48 De argumenter, som sagsøgeren har fremsat med henblik på at bestride den bevismæssige værdi af det bevismateriale, som Kommissionen har lagt til grund, kan ikke tiltrædes.

3) Undersøgelse af sagsøgerens argumenter

- 49 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at alle de af Kommissionen nævnte dokumenter vedrørende 1989 i realiteten vedrører transportåret 1990, da rederierne sædvanligvis underretter deres samarbejdspartnere i udlandet om de nye priser i løbet af den sommer, der går forud for anvendelsesåret.
- 50 Kommissionen har ganske vist ikke kritiseret sagsøgeren for efter den 8. december 1989 at have deltaget i forhandlinger svarende til dem, der blev indledt mellem de øvrige deltagere i aftalen, som på et møde den 8. december 1989, hvori sagsøgeren ikke deltog, forhandlede en ny prisaftale (betragtning 118 til beslutningen). Imidlertid må det fastslås, at Kommissionen i modsætning til det af sagsøgeren hævdede uden videre har antaget, at sagsøgeren deltog i fastsættelsen af de priser, som gjaldt for driftsåret 1990, skønt nævnte fastsættelse fandt sted i løbet af 1989. Kommissionen har altså ikke været af den opfattelse, at sagsøgeren ikke deltog i forhandlingerne om ulovlige aftaler vedrørende priser for 1990.

- 51 Sagsøgeren kan ikke gøre gældende, at den i 1989 fremsendte korrespondance primært omhandlede indførelsen af pristabeller for 1990, til støtte for en påstand om, at Kommissionen ikke har godtgjort, at aftalen eksisterede i 1989. Tværtimod viser disse dokumenter læst i deres sammenhæng ligeledes, at aftalen eksisterede i 1989, hvor drøftelserne vedrørende priserne for 1990 fandt sted. Med henblik på at fastslå, at aftalen eksisterede i 1989, er det er tilstrækkeligt at henvise til de anstrengelser, som Minoan udfoldede med henblik på at få Anek til at indvillige i indholdet aftalen for 1989, og som der henvises til i andet og tredje afsnit i Minoans telex af 15. marts 1989 til Anek. Således konstateres i de forskellige passager i den til Anek fremsendte telex eksistensen af »forslag fremsat i tidligere telex af 27. februar 1989 [...] Vi henviser i denne forbindelse til Deres afvisning af at acceptere vore forslag vedrørende udarbejdelse af en fælles prispolitik for ruten Patras-Ancona og anmoder Dem om at overveje [...] argumenter som svar på Deres udtalelser om, at De ikke kan acceptere 1989-prisen for lastbiler [...]«. Disse passager henviser også til en »tarif, som allerede gælder for lastbiler«. De viser eksistensen af en fælles prispolitik for så vidt angår 1989. Det samme gælder Minoans telex af 22. juni 1989 til Anek, som blev fremsendt i kopi til sagsøgeren og hvori Minoan vedlægger den pr 26. juni 1989 gældende pristabel for lastbiler. Sagsøgerens argument om, at alle de af Kommissionen fremførte dokumenter vedrørende 1989 i realiteten vedrører transportåret 1990, må forkastes.
- 52 Desuden og af de samme grunde kan sagsøgeren heller ikke påstå, at den anden telex, som denne den 20. juni 1989 fik tilsendt fra Minoan, ikke har nogen sammenhæng med prispolitikken for 1989, men alene vedrører prispolitikken for 1990. Det fremgår af ordlyden af denne telex, at den for så vidt angår lastbiler vedrører de pr. 1. november 1989 gældende pristabeller for erhvervskøretøjer.
- 53 Sagsøgeren har dernæst anført, at den telex, som Minoan den 20. juni 1989 fremsendte til sagsøgeren, udelukkende vedrører den pristabel, som gælder for lastbiler, en speciel kategori, for hvilken Kommissionen ikke har inkluderet sagsøgeren på listen over virksomheder, som har deltaget i aftaler med henblik på

fastsættelse af en ensartet pris (jf. betragtning 144 til beslutningen). Dette argument bør ligeledes forkastes, for så vidt som sagsøgeren har fejlfortolket betragtning 144 til beslutningen, der har følgende ordlyd:

»På baggrund af det ovenfor anførte finder Kommissionen, at Minoan Lines, Anek Lines, Karageorgis Lines, Marlines og Strintzis Lines deltog i en aftale stridende mod EF-traktatens artikel 85 ved at aftale de priser, der skulle anvendes for roll-on-roll-off-færgetransport mellem Patras og Ancona. Kommissionen finder desuden, at Minoan Lines, Anek Lines, Karageorgis Lines, Strintzis Lines, Ventouris Ferries og Adriatica Navigazione aftalte de takstniveauer, der skulle anvendes for lastbiler på ruterne mellem Patras og Bari/Brindisi [...]«.

54 Det præciseres, at det — i modsætning til, hvad sagsøgeren tilsyneladende hævder — klart fremgår af denne betragtning, at Kommissionen var af den opfattelse, at sagsøgeren havde deltaget i en ulovlig aftale vedrørende de priser, der skulle anvendes på alle former for roll-on-roll-off-færgetransport på ruten mellem Patras og Ancona, herunder transport af passagerer samt af privatbiler og erhvervskøretøjer. Under disse omstændigheder kan den omstændighed, at Kommissionen besluttede at begrænse omfanget af de former for adfærd, som i beslutningen blev anset for godtgjort med hensyn til ruterne fra Patras til Bari og Brindisi, til kun at omfatte transport af erhvervskøretøjer, ikke på nogen måde rejse tvivl om Kommissionens konsekvente søgning efter beviser, for så vidt angår de anfægtede former for adfærd vedrørende ruten Patras-Ancona.

55 Sagsøgeren har for det tredje anført, at selskabet aldrig har ønsket at deltage i prisdrøftelser med de øvrige selskaber, der sejler på ruten Patras-Ancona, og påstår, at dette ikke har været tilfældet. Imidlertid kan de ovenfor undersøgte dokumenter ikke fortolkes således. Det drejer sig ikke om et enkelt, isoleret dokument, men om en samling af dokumenter, som er udvekslet mellem sagsøgeren og de andre virksomheder, der sejler på ruten Patras-Ancona, og

som klart viser eksistensen af foranstaltninger med henblik på at opnå en aftale vedrørende priserne på de leverede ydelser og med henblik på at iværksætte denne.

- 56 For det fjerde kan sagsøgerens argument om, at selskabet aldrig har deltaget i møder eller fremsendt noget dokument, som beviser dets accept af eller deltagelse i aftalen, heller ikke tiltrædes under hensyn til bevisværdien af de ovenfor undersøgte dokumenter, som er lagt til grund af Kommissionen. Sagsøgeren kan ikke påberåbe sig, at Kommissionen ikke er i besiddelse af dokumenter, som beviser, at selskabet kontaktede de andre berørte selskaber for at meddele disse, at det accepterede deres synspunkter. I det foreliggende tilfælde er de belastende dokumenter skrivelser, hvori der henvises til klart ulovlige aftaler og handlemåder. Følgelig kunne kun en effektiv og offentlig afstandtagen fra aftalen i forbindelse med modtagelsen af de omhandlede skrivelser fritage sagsøgeren fra ansvar i henhold til traktatens artikel 85. Det er imidlertid ubestridt, at der i dette tilfælde ikke er sket en sådan afstandtagen. Under disse omstændigheder kan den ene omstændighed, at et selskab modtager et vist antal telexer fra andre selskaber, hvori der henvises til prisaftaler, være tilstrækkeligt til at påvise, at sagsøgeren deltog i disse aftaler.
- 57 Sagsøgeren kan heller ikke påberåbe sig den omstændighed, at Kommissionen under de undersøgelser, der er foretaget i de pågældende virksomheder, ikke har fundet noget dokument, som er afsendt af sagsøgeren, eftersom Kommissionen kan lægge korrespondancen mellem udenforstående parter til grund som bevis for en virksomheds adfærd (dommen i sagen *Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen*, præmis 164). Endelig kan den omstændighed, at de belastende dokumenter ikke blev fundet hos sagsøgeren, ikke rejse tvivl om disse dokumenters bevisværdi (jf. i denne retning Rettens dom af 20.4.1999, forenede sager T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 og T-335/94, *Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen*, Sml. II, s. 931, præmis 667).
- 58 For det femte kan sagsøgerens argument om, at der blandt alle transport- og erhvervsdrivende selskaber findes en fast praksis om udveksling af informationer

vedrørende priser eller salgs- og transportvilkår, ikke tiltrædes i betragtning af, at ophavsmændene til skrivelserne udtrykker sig meget klart med hensyn til den fælles interesse i at fastsætte fælles priser og med hensyn til fremgangsmåden for gennemførelsen af en prisaftale.

- 59 For det sjette ændrer den omstændighed, at sagsøgeren er den mindste af de fem berørte virksomheder, og at denne står for en ubetydelig passagertransport i sammenligning med de store konkurrerende selskabers, på ingen måde den foregående konklusion. Den omstændighed, at sagsøgeren stedse var adressat for de ovenfor undersøgte skrivelser viser derimod, at selskabet af de andre virksomheder blev betragtet som en tilstrækkelig stor konkurrent, og at det var nødvendigt at sikre, at dette deltog i aftalen. Det fremgår af retspraksis, at den omstændighed, at et selskab af de andre i branchen anses for en virksomhed, hvis indstilling man må kende for at nå frem til en fælles holdning, kan bevise, at en virksomhed deltager i en aftale, som strider mod konkurrencereglerne (dommen i sagen Tréfileurope mod Kommissionen, præmis 84).
- 60 For det syvende kan den omstændighed, at de redere, hvis fartøjer sagsøgeren administrerede, aldrig har bemyndiget sagsøgeren til at indgå sådanne aftaler, ikke udgøre en omstændighed, som kan forhindre Kommissionen i at anvende traktatens artikel 85 over for sagsøgeren, når den råder over tilstrækkelige beviser for, at sagsøgeren deltager i en aftale med sine konkurrenter. Det fremgår tydeligt af sagen, at det er sagsøgeren og ikke de redere, hvis skibe sagsøgeren administrerede, som af de andre virksomheder blev betragtet som en konkurrent, med hvem det var nødvendigt at nå frem til en prisaftale. Endelig kunne Kommissionen under alle omstændigheder med føje antage, at sagsøgeren og de redere, hvis fartøjer denne administrerede, udgjorde én og samme økonomiske enhed i forbindelse med anvendelsen af traktatens artikel 85. Det fremgår af retspraksis, at hvis en mellemmand udfører arbejde til fordel for sin kommittent, kan han principielt betragtes som et hjælpeorgan, der er integreret i kommittentens virksomhed, og som skal følge dennes instrukser, og som således ligesom en handelsmedhjælper udgør en økonomisk enhed med denne virksomhed (dommen i sagen Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen, præmis 539).

61 Sagsøgeren har for det ottende anført, at selskabet ikke fulgte de pågældende aftaler i den omhandlede periode (1987-1989), og at det vedtog sin egen forretningspolitik, som var forskellig fra de øvrige selskabers og karakteriseret ved store prisnedsættelser. For at bevise eksistensen af en aftale er Kommissionen ikke forpligtet til at tage hensyn til de faktiske virkninger af den omtvistede aftale, når den har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen. Retten har således udtalt, at den omstændighed, at en virksomhed ikke bøjer sig for udfaldet af møder, der havde et klart konkurrencebegrænsende formål, ikke kan fritage virksomheden for det fulde ansvar som følge af dens deltagelse i kartellet, når den ikke offentligt har taget afstand fra deres indhold (Rettens dom af 14.5.1998, sag T-310/94, Gruber+Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 1043, præmis 130; af 14.5.1998, sag T-317/94, Weig mod Kommissionen, Sml. II, s. 1235, præmis 87, og dommene Tréfileurope mod Kommissionen, præmis 85, og Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, præmis 1389). Desuden fremgår det af sagen, at selv de af sagsøgeren foretagne prisnedsættelser i det mindste siden 1988 faldt ind under den i aftalen tilladte prisforskel, således som det var aftalt med de øvrige selskaber. Aftalen tillod nemlig i visse situationer begrænsede forskelle i de gældende priser. Således fremgår det af faxen af 12. juni 1989 og telefaxen af 20. juni 1989, som Minoan fremsendte til sagsøgeren, at prisnedsættelser på op til 10% af visse bestemte tariffer efter aftalen var tilladt.

62 Endelig kan sagsøgeren ikke påberåbe sig et nyt anbringende om, at beslutningen er vedtaget uden sagsøgerens vidende og uden at dennes argumenter på forhånd er blevet hørt og undersøgt, eftersom Kommissionens meddelelser vedrørte græske færger, og eftersom sagsøgeren har hjemsted i Liberia. Da dette anbringende kun er blevet fremsat i replikken (jf. punkt C1, 3), skal det i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement afvises. Under alle omstændigheder fremgår det af betragtning 119 til beslutningen, at Kommissionen har taget hensyn til dette argument og afvist det samt påpeget, at denne ikke har hævdet, at overtrædelsen var begrænset til græske selskaber. Følgelig kan sagsøgeren ikke påberåbe sig, at det ikke er et græsk selskab, med henblik på at gøre gældende, at beslutningen, som henviser til græske færger, ikke vedrører dette.

Konklusion

- 63 Det følger af ovenstående, at Kommissionen har ført tilstrækkeligt bevis for eksistensen af en aftale vedrørende de priser, der skulle anvendes for roll-on-roll-off færgetransport mellem Patras og Ancona i tidsrummet fra juli 1987 til december 1989, således som det er angivet i beslutningens artikel 1, stk. 1.
- 64 Desuden fremgår det af de undersøgte forhold, at sagsøgeren ikke kan kritisere Kommissionen for ikke at have begrundet beslutningen tilstrækkeligt i forhold til sagsøgeren.
- 65 Kommissionen bør herefter frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

- 66 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og da Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgeren pålægges at betale sagens omkostninger, bør det pålægges sagsøgeren at betale Kommissionens omkostninger, herunder de omkostninger, som Kommissionen har afholdt i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

- 2) **Marlines SA bærer sine egne samt Kommissionens omkostninger, herunder de omkostninger, som hver af parterne har afholdt i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.**

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. december 2003.

H. Jung

P. Lindh

Justitssekretær

Afdelingsformand

II - 5254

Indhold

Sagens faktiske omstændigheder	II - 5229
Retsforhandlinger og parternes påstande	II - 5233
Retlige bemærkninger	II - 5234
Parternes argumenter	II - 5235
Rettens bemærkninger	II - 5236
1) Undersøgelse af de beviser, som Kommissionen har lagt til grund ...	II - 5238
a) Telexen af 15. marts 1989 (betragtning 9-12 til beslutningen) ..	II - 5238
b) Faxen af 12. juni 1989 (betragtning 14 til beslutningen)	II - 5241
c) De to telexer af 20. juni 1989 og de to telexer af 22. juni 1989 .	II - 5241
d) Telexen af 30. juni 1989	II - 5242
e) Telexen af 6. juli 1989 (betragtning 13 til beslutningen)	II - 5243
f) Telexen af 14. juli 1989	II - 5244
g) Telexen af 17. juli 1989 og telexen af 22. september 1989	II - 5244
2) Beviset for sagsøgerens deltagelse i aftalen forud for 1989	II - 5245
3) Undersøgelse af sagsøgerens argumenter	II - 5247
Konklusion	II - 5253
Sagens omkostninger	II - 5253